

Бях и в град Дархан – голям, модерен индустриален център. Там ме отведоха в едно училище. В училищната библиотека не видях романа на Димитър Димов, запитах дали го знаят.

– Знаем го – каза учителката. – Но той не се задържа в библиотеката, сега е в директора, той го чете сега...

В Улан Батор отново имах срещи и разговори с преводача Ш. Доржготов. Той дори ме покани в неговия дом. След като ми подари една стара монголска рисунка, Доржготов изрази убеждението, че в близките години ще се наложи второ издание на романа "Тютюн".

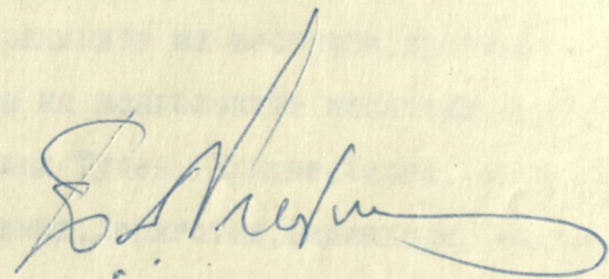
– Скоро е напечатан – каза той, – а вече почти във всички библиотеки кориците му са изтрети и поизмърсени. Това ме радва много, това значи, че книгата не стои, книгата ходи от едни ръце в други ръце. Ще се постарая да подобра превода.

Когато напусках гостоприемния му дом, той ми поднесе ~~и~~ един пакет.

– Вътре е романът "Тютюн" – каза той. – В монголски превод. С автограф, за спомен от мене...

Когато пристигнах в София, реших да отнеса този мил подарък в семейството на Димитър Димов. Сега разбирам, че подаръкът на преводача Ш. Доржготов се намира в "къщата-музей Димитър Димов". Това е добре, справедливо е. Бих желал да се знае от всички, които ще видят този екземпляр, че Ш. Доржготов е един верен приятел на България, на българската литература и горещ поклонник на творчеството на големия наш белетрист Димитър Димов.

23 май 1973 година
С О Ф И Я

Богдан Глогински